

fra Loven. Da Formaalet med hele Loven var saa vidt muligt at forhindre, at bestaaende Landbrug blev nedlagt, og at smaa Landbrug blev nedbragt til en saarunge Størrelse, at de blev urentable, uden at der paa den anden Side maatte lægges Hindringer i Vejen for en sund og naturlig Udstykning, har Udvalget ment, at det var rigtigt at give Loven en helt ny Affattelse, saaledes at den kunde virke ens overfor alle Ejendomme uden Hensyn til, om de er særskilt matrikulerede, og uden Hensyn til, om de ligger i Jylland eller paa Øerne.

Hvad selve Ændringerne angaar, kan jeg i det store og hele henvise til de Bemærkninger, der er anførte i Betænkningen. Men jeg skal dog gøre nogle faa Bemærkninger ud over, hvad der indeholdes deri.

Hvad § 1 angaar, er 1ste Stykke akkurat som Bestemmelsen i den gældende Lov. Derimod er der i 2det Stykke optaget en ny Bestemmelse, som gaar ud paa at forbyde Nedlægning af bestaaende Landbrug, derved at der udskilles særligt matrikulerede Lodder. Loven af 6. April 1906 er nemlig blevet forstaaet, saaledes, at hvert matrikuleret Stykke Jord er en Ejendom for sig. Ude i det praktiske Liv regner vi paa en anden Maade, der regner vi, at en Jordejendom bestaar af Ejendommen og den Jord, der hører til Ejendommen. Men, som sagt, i Udstykningsloven af 6. April 1906 er den anden Opfattelse gjort gældende, at hvert selvstændigt matrikuleret Jordstykke er en Ejendom for sig, og saaledes lod det sig altsaa gøre at nedlægge bestaaende smaa Landbrug, uden at der behøvede at finde nogen Udstykning Sted.

Det sidste Punkt i § 1 om Bødestemmelser er en Gentagelse fra den gældende Lov.

Hvad § 2 angaar, gaar det første Punkt ud paa noget af det samme som det, der er nævnt med Hensyn til § 1, nemlig at forbyde Udskilning af særligt matrikulerede Lodder, hvor der er Tale om at formindske en Ejendom. Den i § 2, a. og b., gjorde Sondring mellem Ejendomme paa over 1 Td. Hartkorn og under 1 Td. Hartkorn er den gamle Bestemmelse fra Loven af 20. Marts 1918. Men saa er der for at raade Bod paa det Forhold, jeg har nævnt vedrørende de jyske Egne, hvor Hartkornet er lille i Forhold til Jordarealet, indføjet et nyt Stykke i § 2, som lyder saaledes: „Jordejendomme med et Tilliggende af over 22 ha geometrisk

Maal til 1 Td. Hartkorn maa dog nedbringes til 1/2 Td. Hartkorn, ligesom ogsaa Jordejendomme, der godtgøres at have en Størrelse af over 3 ha boniteret Maal, maa nedbringes til denne Størrelse.“ Jeg er imidlertid, efter at Betænkningen er blevet afgivet, af Matrikulkontoret gjort opmærksom paa, at denne Bestemmelse kan misforstaas. Det kunde nemlig forstaas saaledes, at der med den sidste Sætning henvises til en halv Tønde Hartkorn. Jeg vil derfor forbeholde mig til tredie Behandling at stille en Ændring saaledes, at Affattelsen kommer i Overensstemmelse med, hvad der er tilsigtet.

Jeg kan yderligere tilføje, at efter den nye Affattelse er det tilladt at foretage Udstykning til Byggegrunde, naar disse ikke overstiger 1/2 ha. Et enkelt Medlem af Udvalget mente, at det skulde være tilladt at udstykke ogsaa større Jordstykker til Byggegrunde, men Flertallet har ment, at 1/2 ha var tilstrækkelig. Vi har tillige gjort det til en Betingelse, at der skal være Købere til Grundstykkerne. Der er dernæst indføjet en Bestemmelse om, at det er tilladt at fraskille enkelte matrikulerede Lodder, naar der haves en særlig Prioritet i dem. Har nogen prioriteret et særskilt matrikuleret Nummer for sig, vilde det være uheldigt, hvis et saadant ikke kunde fraskilles og sælges.

I § 3 er nævnt de Tilfælde, hvor Landbrugsministeren er bemyndiget til at dispensere fra Loven. Det er sikkert heldigt, at der i Loven indføres en saadan Bestemmelse, for at man kan faa mere ensartede Afgørelser ved de forskellige Udstykninger over hele Landet. Endelig er der tilføjet en ny Bestemmelse om, at det skal være Betingelsen for at meddele Dispensation i Henhold til Paragraffen, at den vedkommende Kommunalbestyrelse vedtager at anbefale at give Dispensationen. Udvalget har ment, at det var rigtigt, at en saadan Afgørelse blev taget bort fra Ministeriet og lagt ud til Kommunalbestyrelserne, idet disse meget lettere kan skønne over, hvorvidt de forskellige Udstykninger er forsvarlige eller ej. Til Gengæld har Udvalget ogsaa villet give denne Betingelse en saadan Form, at Kommunalbestyrelsens Formand ikke ene maa anbefale Dispensationen rent administrativt, som det tidligere har været Skik og Brug i mange Kommunalbestyrelser. Efter den Affattelse, Forslaget her har faaet, er det en Forudsætning, at en Kommunalbestyrelse virkelig ved en Beslutning vedtager at anbefale en saadan Dispensation. Jeg vil hen-